

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3469/2023
24.01.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелице Бојанић Керкез, председника већа, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Чедомир Голубовић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 133/23 од 27.01.2023. године, у седници одржаној 24.01.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 133/23 од 27.01.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 133/23 од 27.01.2023. године, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2319/20 од 19.04.2022. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиљи на име главног дуга по основу неисплаћене јубиларне награде за десет година рада проведених у радном односу код тужене, исплати износ од 57.624,00 динара са законском затезном каматом од 09.06.2020. године до исплате, као и да јој надокнади парничне трошкове. Одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред другостепеним судом и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредби члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23) Врховни суд је утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не конкретизују релативно битне повреде одредаба парничног поступка почињене од стране другостепеног суда.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је код тужене засновала радни однос на одређено време 24.05.2010. године. Решење тужене од 28.07.2016. године, којим је тужилци престао радни однос поништено је правноснажном пресудом од 28.07.2017. године, у чијем извршењу је тужена донела решење 29.10.2019. године, којим је утврђено да је тужилца на основу правноснажне пресуде засновала код тужене радни однос на неодређено време 16.08.2016. године. У периоду од 16.02.2017. године до 17.08.2018. године, тужилца је била запослена код другог послодавца. Тужилца је ступила код тужене на рад 16.08.2019. године. Захтев тужилце да јој тужена призна право на исплату јубиларне награде због навршених 10 година рада почев од 24.05.2010. године до 24.05.2020. године, одбијен је решењем тужене од 09.06.2020. године.

Првостепени суд, с позивом на одредбе чланова 10, 120. тачка 1. и 191. став 1. Закона о раду и члана 45. Колективног уговора тужене усваја постављени тужбени захтев, исказујући становиште да тужилци припада право на јубиларну награду због непрекидног рада код тужене од 10 година.

Другостепени суд не прихвата као правилну примену материјалног права на којој је заснована првостепена пресуда. Право на јубиларну награду као аутономно право из радног односа, које се по члану 120. Закона о раду утврђује општим актом или уговором о раду, у конкретном случају предвиђено је чланом 45. Колективног уговора тужене од 02.02.2017.године. Међутим, тужилца код тужене није остварила непрекидни рад током 10 година, пошто због незаконитог престанка радног односа није радила у периоду од 28.07.2016. до 16.08.2019. године. По одредби члана 191. став 2. Закона о раду, накнада штете, која припада запосленом због незаконитог престанка радног односа, утврђује се у висини изгубљене зараде која у себи садржи припадајући порез и доприносе у складу са законом, у коју не улази накнада за исхрану у току рада, регрес за коришћење годишњег одмора, бонуси, награде и друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца.

По становишту Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право и одбио постављени тужбени захтев.

Члан 120. Закона о раду налази се у Глави VIII, тачки 6. Закона о раду, којом се регулишу „Друга примања“ из радног односа. По наведеном члану закона ово право се не остварује на основу самог закона, већ је условљено садржином општег акта, односно уговора о раду, којима се може утврдити (члан 8. став 2. закона).

У конкретном случају, утврђено је да је чланом 45. Колективног уговора тужене од 02.02.2017. године прописано да послодавац може да исплати запосленом јубиларну награду за, између осталог, 10 година рада проведених у радном односу у складу са средствима одобреним финансијским планом, као и да се јубиларна награда исплаћује у висини од 70% просечне зараде по запосленом у Републици Србији, према последњем објављеном податку Републичког органа управе надлежног за послове

статистике, с тим да се висина јубиларне награде увећава за 25% при сваком наредном остваривању тог права.

Дакле, остваривање спорног права условљено је непрекидним радом код послодавца, а тужилца по чињеничном утврђењу у спорном временском периоду од 24.05.2010. године до 24.05.2020. године није непрекидно радила код тужене. Пошто одредба члана 191. став 2. Закона о раду изричито прописује да у накнаду штете, која припада запосленом као последица незаконитог престанка радног односа не улазе накнаде и друга примања по основу доприноса пословном успеху послодавца, тужилци не припада право на исплату јубиларне награде.

Из изнетих разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Јелица Бојанић Керкез,с.р.**

**За тачност отправка
заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**